CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 603 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 25 febrer 1933

Redacció: Portaferrissa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

La pluja de bé

Fa un quant temps que, per raó de les circumstàncies, molts pateixen un accentuat pessimisme. Una política persecutòria de l'Església i una acció per a destruir les bases fonamentals de la nostra civilització cristiana no poden portar altra cosa que amargors al nostre esperit catòlic. I per aquesta raó alguns periòdics nostres es converteixen en fulles de combat i en ecos llagrimosos de cent veus catastròfiques i derrotistes. Tot cau, tot trontolla, tot s'afebleix, sentireu dir ací i allà, amb el to planyívol dels danys irremeiables.

I nosaltres davant d'aquest espectacle ens hem demanat manta vegada: ¿és aquesta la posició d'un exèrcit de milers i milers d'ànimes soplujades sota l'arc de cel de l'Església que saben, per boca del seu Diví Mestre i per testimoni de dos mil anys d'història, que aquesta Església no pot morir ni morirà mentre el món sigui món? ¿És aquest pessimisme propi d'esperits cristians que tenen la seguretat de la protecció divina per a les seves obres mentre les emprenguin sota la protecció de l'Església? Endebades edificaran els qui edifiquen sense l'ajut del Senyor, diu el salmista. Però nosaltres que hem d'edificar amb l'esperit de Déu, ¿a qui podem témer?

Pessimisme, no. La història de l'Església és, precisament, història de persecucions. I, ¿què tenen a veure les persecucions d'ara amb les d'altres èpoques i fins amb les d'altres països dins el mateix moment present?

Però és que fins i tot allunyant els ulls d'aquestes consideracions, ¿qui no ha de sentir-se optimista, amb un sant optimisme cristià, quan obri les planes dels nostres diaris catòlics i vegi la constant munió d'actes, de conferències, de mítings, de cursos, de lliçons, d'actuacions de tota mena que cada dia i cada setmana escampen per totes les terres de Catalunya les nostres institucions cabdals? Acció Popular, Fejocistes, Obra dels exercicis, Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, Cívica Femenina, Institut pro obrers sense feina, Associacions de pares de família, Federació Catalana de l'ensenyament lliure, Juntes d'Acció Catòlica, etc., diàriament teixeixen una xarxa magnífica i coherent d'oradors, escriptors, conferenciants, fundadors d'entitats, que van d'un cap a l'altre de la nostra terra infonent a les multituds el seu llevat cristià i posant-les a to per a la lluita del moment present. ¿Quan haviem vist una major florida de catolicisme autèntic dins la nostra Catalunya? ¿Quan una més alta flama d'esperit cristià havia cremat en la nostra terra? ¿Quan l'esperit públic s'havia inspirat en més sincers principis que ara?

Avui sabem que no havem de patir contactes sospitosos amb l'Estat; que no havem de fer més que estendre el nostre esperit amb llibertat. I estenem les ales d'aquest esperit arreu de les nostres contrades amb un afany i amb una intensitat d'organització que no haviem arribat a tenir mai. La nostra Premsa està a l'alçària de l'altra Premsa. Les nostres obres són arreu respectades per tots els estaments socials. I davant d'aquest renaixement gloriós, ¿què fan els atacs del Poder si no purificar la nostra actuació i enfortir la nostra posició social?

És cert que patim encara molts defectes que ens vénen d'altres temps. Però a mida que la nostra actuació es vagi purificant d'aquests defectes aquesta pluja de bé que cau, setmana per setmana, en tota la terra catalana tornarà a vivificar el nostre poble i, amb ell, totes les institucions socials. ¡Optimisme, doncs!

Divagacions i propòsits

PER JAUME RAVENTÓS

Es passen molts maldecaps per guanyar diners, i per gastar-los bé també. O sinó pregunteu-ho al jove Paulí Banús. Fins fa poc la cosa lliscava com una seda. Quaranta duros cada mes no desperten gaires cabòries, ni ambicions tampoc. En donava vint-i-cinc a la mare per taula i llit; en gastava cinc per vestir-se i per tramvies; en guardava altres cinc pel que pogués venir i n'hi quedaven cinc més per ferne engrunes que li queien dels dits no sabia com: ara un diari, ara una mica de tabac, ara una almoina o la quota del centre catòlic, i, després de tot, sabia aturar-se allí on se li estroncaven els cèntims i així anava vivint amb modèstia i en santa pau.

Un dia, però, el cor li va fer un bot. Fou quan l'amo li va anunciar que li donaria seixanta duros cada mes. Aquests vint duros de més en el seu modest pressupost representaven una riuada de diner. Ara sí que tindria diners per tot, ara sí que podia començar a fer-se illusions i a tirar càbales. I de fet, aquestes s'apoderaren del caparró de Paulí Banús un dia quan estava colgat al llit, pensant com podria eixamplar la seva esfera d'acció o el món que tenia al davant, que tot era u. I li costava de trobar el desllorigador, perquè eren tantes i tantes les fantasies que prenien estat en el seu cervell que es quedava sense saber per on tirar.

Per una banda, tot fent memòria que anys enrera havia sentit una vertadera passió pel patinar, dintre el seu cap els patins se li anaven allargant, allargant d'una manera que feia fredat i tot d'un plegat, caigudes les rodetes, se li transformaven en esquís. I cosa rara; en el mateix temps l'encimentat de la pista se li anava esblanqueint, esblanqueint i embutint-se per molts llocs fins a canviar-se-li en muntanyes de neu. Ja tenia un esport digne d'un jove com ell. Es podia comprar un equip d'esquiador i divertir-se d'allò més a Núria, a La Molina o allà on fos. I entre els viatges i les dinades i alguna que altra gresca de bona mena ja tenia collocada una bona part del sou suplementari i, per poc que s'hi tirés, potser tot.

Per altra banda, es feia la consideració que mai no s'havia mogut de casa. No coneixia res de França, ni de Suïssa, ni d'Itàlia, ni d'Espanya, ni de Mallorca, ni tan sols de Catalunya. ¡Si mai no havia sortit del niu! No anirien malament uns quants viatgets a veure món. Aquí sí que tot era poc; amb un miler de pessetes tot just si faria un assaig de volada; la qüestió, però, era començar poc o molt.

De mica en mica la boira de la son va envair el seu cervell i llavors li varen venir al pensament les converses amb els companys de l'oficina. Ells sí que per divertir-se no havien d'anar gaire lluny. ¿És que les ciutats no tenen prou mitjans per distreure els ciutadans que tenen diners? ¿No hi ha un cine a cada cantonada? ¿No hi ha teatres per tots els gustos? ¿No hi ha taules de joc en els cafès i en els casinos? Amb aquestes coses els diners són tots aprofitats; no calen despeses per mudar de lloc.

En aquest punt al dimoni li va semblar que tenia el camp preparat per entrar en operacions. Va bufar i una nuvolada negra i massissa de mal averany va omplir el cap de Paulí Banús quan per mor de la son es trobava ja en un estat d'inconsciència, i per la seva fantasia passaven com llampecs crues representacions de plaers vedats. Amb elles es va quedar pregonament adormit i elles foren aquella nit els arguments dels seus somnis per obra i gràcia del mal esperit de les tenebres que no es mogué de sota el coixí en totes aquelles hores, projectant en la fantasia de Paulí Banús, com en una pantalla de cine, tot el que li anava dictant la seva malícia i la seva astúcia.

Amb la primera claror de la matinada es va desfer tot aquell encantament i, així que el jove va marcar en el seu front el senyal de la creu, el maligne va deixar el camp lliure a l'Àngel Bo.

Paulí Banús es va llevar de matinet com cada dia i se'n va anar a missa a la capella de monges de prop de casa seva. Allí a la portalada hi va trobar aquella velleta que escombrava la vorera, li va donar el bon dia, li va posar deu cèntims a la mà i va sentir de la boca d'ella aquella frase de consuetud: "Déu li augmenti la caritat."

Aquesta benedicció va sonar dintre el seu cor d'una manera tota especial. Altres vegades l'havia sentida de la mateixa boca i havia pensat: "Vet aquí una bona dona que mira per ella. Que Déu augmenti la caritat dels que passen; qui no li dóna res que li doni alguna cosa, qui li dóna deu que li doni vint." Aquell dia, però, aquelles paraules despertaren a Paulí Banús tot un altre ordre d'idees que anava expressant mentalment:

"Vet aquí una cosa ben natural: que Déu, que m'ha fet pujar el sou, em faci també créixer la caritat de donar. Tantes càbales que vaig fer ahir vespre fins enfangar-me i això no se m'havia acudit. La dèria de divertir-nos és la primera que fa sentir la seva veu en els cors dels joves. Dels pobres un hom no se'n recorda fins que els veu. ¡Com s'han multiplicat d'un parell d'anys ençà! Els sacerdots de les parròquies de fora han quedat convertits en pobres de solemnitat. Per més desgràcia les coses van malament al camp i els qui més haurien pogut ajudar-los deixen els pobles i se'n van a ciutat. La política ha trencat la concòrdia i els ha tret de llurs cases. Darrera d'ells també han fugit milers de famílies de jornalers que amaguen la seva misèria en els cataus ciutadans. Les mines d'ací i d'allà són tancades per les discòrdies socials. Moltes fàbriques no treballen sinó a mitges. He sentit dir al meu amo que primer es treuria els ulls que demanar al sindicat un obrer per a la fàbrica. Val més, diu ell, menjar poc i pair bé... Els temples parroquials són pobres que demanen almoina... Els convents d'homes i dones estan a dos travessos de dit de la misèria. Abans a les portes llurs s'apilotaven els pobres a demanar un mos de pa, demà no hi haurà pa per als que en donaven. Les escoles catòliques hauran de viure de la generositat dels que poden donar. Jo mateix un dia o altre hauré de mantenir una família i bé caldrà que sigui previsor, ara que puc estalviar alguna cosa. ¡I jo que pensava en esquiar i viatjar i en divertir-me i fins en coses pitjors! Valga'm Déu! ¡I quins disbarats un hom arriba a meditar quan perd el seny!"

L'*ite, missa est* el va despertar de les seves cavillacions. Ni s'havia adonat que fos a missa, ni que encara estava de genolls tal com s'havia posat quan havia entrat a la capella. Havien alçat la Sagrada

Hòstia sense que ell li dirigís una mirada; però no per això en tingué cap remordiment. Ell va pensar que havia estat en comunió amb Jesús, que havia sentit la seva veu, i no en va, i va fer el propòsit d'obrar de conformitat amb les lliçons que tenia apreses del Mestre.

Sí; ara en aquests temps de misèria, ell es trobava fet un rendista de seixanta duros cada mes. La divina Providència s'havia recordat d'ell amb misericòrdia i ell cooperaria fins a on pogués amb la misericòrdia de la divina Providència. Ell fóra misericordiós amb els altres com Déu ho havia estat amb ell.

I se li van obrir camins nous, i el món se li va fer gran davant la seva mirada.

El culte de Déu empobrit. Una gràcia de caritat!

Els sacerdots sense mitjans de viure. ¡Una gràcia de caritat!

Les escoles catòliques convertides en mendicants. Una gràcia de caritat!

La meitat dels seus conciutadans sense feina i morint-se de gana. Una gràcia de caritat!

Ell mateix, en edat de formar una família de servidors de Déu. ¡També per ell una gràcia de caritat!

Una gràcia de caritat per amor de Déu!

En la mort del meu pare

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

La naixença del meu fill esdevinguda no hi ha molt, em porta a la memòria un deure que vaig contreure en traspassar el meu estimat pare a la vida eterna, el dia 28 d'abril de l'any passat. Un cert respecte el qual ni adés ni ara no sé com explicar-me, no m'ha llegut fins de present de complir aquella obligació que en tornar del cementiri em saltà a la ment. M'havien colpit aquestes paraules: *Eccetu dormies cum patribus tuis,* paraules escrites a la façana del cementiri de Valls i que em diuen que ara han estat esborrades en declarar municipal el cementiri.

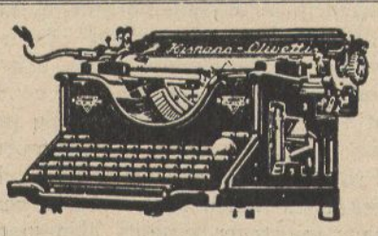
A l'Apicalipsi (4, 3), es llegeix: *Benaurats els qui moren en el Senyor.* El meu pare, en aquell cap-altard hi moria, en la pau del Senyor. Era una mort dels justos. Ell, tanmateix ja havia anat preparant-s'hi feia uns dies. Una fe cega que tenia en la Providència, i obrar rectament, l'havien anat preparant per a la mort, l'acte més gran de la vida, és a dir, l'acte de desfer-se el gran enigma, com deia Bloy, en traspassar.

Morí al cap-tard del dijous. Fou combregat el dimarts a les vuit de la vetlla. Jo, avisat per telèfon, tot i agafant el primer tren d'aquella tarda de Barcelona a Valls, no vaig poder ser-hi. Diu, però, que així que fou combregat i Nostramo tornava a l'Església, unes veïnes li digueren: "Vaja, senyor Josep, avui dormirà millor, que descansi." "Sí, contestà ell, sí, avui dormiré millor, car *tinc l'Amo.*" Heus aquí, en aquest mot *Amo,* el resum de tota una vida, de tot un pensar, aquella fe cega que desús deia que ell tenia en la Divina Providència. Per això que després de mort hom deia d'ell: *Benaurats els qui moren en el Senyor,* recordant les paraules de l'Apocalipsi. I Sant Jeroni, ara em recordo, afegeix, davant de la mort del just: *¡Que dolç és de morir quan s'ha viscut bé! ¡Busquí un lloc de repòs i l'he trobat al Cel!*

Tu, pare meu, fores benaurat puix que morires en la pau del Senyor, mentre que la teva esposa i tots els teus fills passaven el Sant Rosari entorn del teu llit i mentre que tu, ja morent, amb la suor que et regalimava del front i cara, l'anaves seguint amb els llavis. En aquell moment si els ulls humans, si els ulls de la família que tenies entorn haguessin sabut de llegir en la teva ment, haurien vist que deies aquelles paraules tan optimistes del mateix Sant Jeroni: *La nostra separació no serà llarga, en el cel ens tornarem a veure.*

Com que aquesta separació no serà llarga i qui sap si dintre l'any començat algú de nosaltres vindrà a ajuntar-se amb tu en el regne de Déu, no ens deixem dominar per la tristesa, ni pel plor, ni per la desesperació. Una esperança cristiana omple la nostra vida de poder venir a retrobar-te qui sap si ben aviat: *No us deixeu dominar per la tristesa, com aquells qui no tenen esperança* (Thes, IV, 13), m'he dit moltes vegades, he escrit en moltes lletres a la meva mare. ¿És posible la tristesa, el plor, la desesperació en l'ànima eminentment cristiana que ha perdut un de la seva família? La llar dispersa en la terra ja anirem a refer-la en el Cel. Més que pena i plor i desesperació, per a un cristià, per la mort d'un amic, d'un desconegut, d'un de família, de tu mateix, pare estimat, un hom cal que senti una veritable pau, una gran alegria, si el morent ha viscut santament i ha mort en la pau del Crist.

Es en aquest sentit que en la mort del meu pare el meu cor no ha experimentat aquella pena i desconsol que experimenten tantes de persones que trampelen pel món del dubte i de la matèria. En la meva vida d'afirmacions, la mort del meu pare és l'afirmació de la seva possessió de Déu. Benaurat d'ell qui s'ha ja desfet dels turments del món i s'ha encelat envers el Definitiu. Ell ja té la pau eterna i nosaltres lluitant amb el món per atènyer-la podem perdre-la. Déu ens assisteixi i ens doni una mort com la del meu estimat pare.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Barbàrie

PER R. RUCABADO

Hauria d'ésser reimprès i divulgat pel món civilitzat l'article on *L'Opinió*, òrgan matutinal de l'Esquerra Catalana, ha dit que la consciència infantil és sagrada i essent així que l'ensenyament confessional és *sectari*, si l'Estat en prohibir l'ensenyament a les ordes religioses no pot, per manca de mitjans econòmics, preparar la seva substitució, *és preferible que l'infant no rebi ensenyament de cap mena* abans que el rebi *sectari*, és a dir, abans que rebi l'ensenyament de les congregacions. Això és: primer l'analfabetisme, que no l'ensenyament per les ordes religioses! Es tracta d'un diari portantveu del grup que exerceix l'hegemonia política, herald del partit que té majoria absoluta al Parlament de Catalunya, i que detenta la quasi totalitat de la representació de Catalunya a les Corts Constituents, en els debats de les quals sovint els seus vots fan el pes decisiu. Un collega (1) copia uns fragments i n'extracta uns altres; aquí reproduïm un tros sencer: "Però si al final d'aquest termini la substitució no hagués estat encara totalment preparada, a causa que les angoixes econòmiques de l'Estat no haguessin permès posar-la a punt, *direm que sempre és preferible que l'infant no rebi ensenyament, que no pas que el rebi sectari; que sempre val més un infant amb una intelligència en estat verge, que no pas un infant amb una intelligència corrompuda per un ensenyament sectari* en la seva edat més tendra." És el llenguatge de la barbàrie pura. Més s'estimen que romanguin analfabets els infants, abans que deixebles de les ordes religioses. Primer l'analfabetisme, que l'educació religiosa. És el nudisme laic en tot el seu cinisme desvergonyit.

"Sempre val més un infant amb una intelligència en estat verge, que no pas amb una intelligència corrompuda per un ensenyament sectari." Traduït del dialecte anticlerical a la llengua corrent, aquestes paraules equivalen a la següent horripilant teoria: "Val més un infant inculte, ignorant, analfabet, sense instrucció, salvatge, ineducat, que no pas educat i ensenyat pels jesuïtes, els escolapis, els maristes..." Un no sap què admirar més, si la passió folla que escriu sense saber què pensa, o la follia d'intenció nihilista, que no vacilla a manifestar-se amb tota la nua salvatgeria del seu cervell i del seu cor. Perquè "intelligència *en estat verge*" no vol ni pot significar altra cosa que el que acabem de dir: intelligència incultivada, primitiva, endarrerida, ignorant... "Intelligència *corrupta*" és la dels qui som deixebles de les congregacions. Els trinxeraires, els infants vagabonds, els qui no han jamai freqüentat l'escola, són més dignes de preu i d'estima, i més útils sens dubte a la societat i de més honor per la pàtria, que els qui han passat sis o vuit o deu anys a les aules regides per eclesiàstics.

Però els mestres eclesiàstics, l'ensenyament *sectari* no solament el professen en l'esfera de la intelligència, sinó també en el terreny de la moral. Si els religiosos són acusats de què *corrompen* la intelligència, poden amb la mateixa lògica i fonament ésser acusats de què corrompen la voluntat i la conducta. I podrà *L'Opinió* i lògicament haurà de dir: —Sempre val més un infant amb la voluntat i la moralitat en estat verge, que no corrompudes per una educació sectària.—Si la intelligència en estat verge és la de l'inculte, de l'ignorant, i en una gradació *més verge* encara la del cretí i de l'idiota, la voluntat en estat verge, que *L'Opinió* ha de trobar preferent a la voluntat educada pels professors eclesiàstics, és la de l'immoral, del viciós, del pervers, de l'indisciplinat, del gandul. Una mica més de *virginitat*, i som al tipus del violent i el criminal, exemples pràctics d'intellecte i voluntat "sense cap mena de coacció" que *L'Opinió* lògicament ha de considerar més apreciables ciutadans que no els deixebles dels collegis religiosos.

Així s'escriu, així es forma l'opinió, i així es governa! La barbàrie més nua i crua de l'arrivista de redacció, *verge* d'intelligència, aquest sí, influeix i gravita en els destins d'un país. Sense control ni seny ni compromís d'ajust a la veritat objectiva, sense cap compromís de judici recte, omple paper en les redaccions, o vomita en els mítings paraules i paraules sense norma. Així es forma l'estat d'opinió que dóna atmosfera als projectes legals més insensats i de major trasbals en el país. Així es prepara el Parlament i s'influeix a les lleis, i quatre improvisats o insolvents tenen per aquest engranatge d'inèpcies el privilegi i la trista eficàcia de fer sonar per a moltíssims mils de ciutadans, per als instituts religiosos de vell i madur servei al pròxim, per a interessos immensos i respectables, veritablement sagrats en el recte ús de la paraula, l'hora tràgica del desastre. Considereu d'una banda els danys, els trasbalsos, els perjudicis, el daltabaix, l'enormitat que es prepara, i d'altra banda mireu i sospeseu ço que significa i a què es redueix l'opinió contrària. ¡Quin no-res, quina buidor, quina barbàrie, quina mala passió i baixa passió, quin miserable conjunt de factors miserables té eficàcia decisiva per al transtorn general de la nació, per al transtorn, contradicció i sacrifici de les llars!

L'analfabet és preferible a l'educat a les escoles cristianes, segons el diari *governamental* dels laïcistes de Catalunya. Segons aquesta lògica, l'immoral, l'individu sense educació moral serà també preferible a qui ha rebut educació moral en l'escola cristiana... Però molt sovint i massa sovint els analfabets i els immorals cometen desagradables malifetes que contradiuen i exasperen els governamentals. Convindria que *L'Opinió* del 14 de febrer es recordés de ço que va escriure cinc setmanes abans, el dia històric 10 de gener, després de la revolta dels pistolers anarquistes que omplí de sang els carrers de Barcelona i de tantes altres poblacions de Catalunya i d'Espanya. De "bandits", "pistolers", "atracadors", "covards", "criminals", i "*analfabets*" no els deixava. ¿Per què es queixava *L'Opinió* aquell dia? ¿Amb quin fonament de raó protestava del vandalisme sagnant d'aquells malvats? Els anarquistes de la F. A. I. corresponen precisament al tipus educatiu que *L'Opinió* diu que prefereix. El pistoler anarquista és qui té la "intelligència *verge*, que no ha rebut ensenyament" i la voluntat *verge* que no ha rebut educació. *An-arquista* vol dir: verge de tota *arquia*, verge de tota disciplina, verge de tota instrucció, de tota educació, verge de tot respecte i verge de tot *prejudici*. Verge de tota moral i verge, especialment i sobretot, de ço que *L'Opinió* més detesta, de ço que en diu "sectarisme": verge de tota religió.

El pistoler anarquista! Aquí el teniu, el tipus emancipat de l'escola confessional i de l'escola congregacionista. "*L'Opinió* creu que l'intellecte de l'infant ha de formar-se lliurement, sense cap mena de coacció", resumia el collega que extractava l'article del d'ari esquerrà. El pistoler, ai!, molt sovint adolescent de 16 a 18 anys, és el que viu pràcticament i actua sense cap mena de coacció a la consciència. Ni Decàleg, ni rel'gió, ni moral, ni humanitat, ni respecte a res ni a ningú, ni sentiment de cap mena que pugui coartar o deturar el seu braç llibèrrim. No matar? No robar? ¿En nom de què i en nom de qui? És l'escola confessional, l'escola congregacionista la que ensenya el Decàleg i l'Evangeli, la que amb autoritat més imperativa prohibeix l'homicidi i avorreix el robatori. Si l'ensenyar el Decàleg i l'Evangeli és una coacció, és sectarisme, és *corrompre* els infants, com *L'Opinió* judica, llavors aquí teniu viu, victoriós i plantat al mig de la ciutat, el tipus *incorrupte*, l'individu emancipat d'educació coaccionada, lliure de prejudicis religiosos, afranquit totalment de "sectarisme confessional". Homes d'esquerra, no l'avorriu, no l'insulteu, no el condemneu, al pistoler: és fill vostre.

La consciència infantil és sagrada, diu *L'Opinió*, la qual actua la seva política anticlerical talment com si no fos sagrada la consciència del ciutadà i del pare de família. No es pot coaccionar l'infant. Però els anticlericals es reserven l'exclusiva de coaccionar, ferir, bufetejar i ofendre la consciència de l'home format. L'infant ho és tot, però el ciutadà no és res, a la república de *L'Opinió*, que certament no és pas la república de Polònia ni la república d'Irlanda. Que la consciència infantil és sagrada això primer ho hem d't nosaltres, i molts segles abans ho d'gué Jesucrist en preservar i defensar la innocència de les ànimes infantils amb les amenaces més terribles que porta el text evangèl'c: "¡Ai d'aquell per qui vénen els escàndols! Més li val si li pengen una roda de molí en torn del coll, i és tirat a mar, que no pas d'escandalitzar un d'aquests petits" (Lluc, 17, 2). Però Jesucrist que defensà els infants contra els seus corruptors, contra els escandalosos, qui amà els infants per la innocència i els estimà per la humilitat, i els preferí en el regne dels cels i proposà per model llur petitesa, el treuen els anticlericals de tot arreu, i expressament, amb preferència i singular obstinació, de les escoles. La seva imatge d'amor i sacrifici és de tot lloc oficial, de tota escola pública dil'gentment expulsada i banida. I un diputat de la Comissió dictaminadora de la llei de Congregacions, el senyor Fernández Clérigo, ha estat amatent a recordar, en la sessió del dia 9, que l'ensenyament, tant l'oficial *com el privat*, ha d'ésser la'c segons l'article 48 de la Constitució, anunciant així que també El qui amava i defensava i vindicava els infants serà expulsat de l'escola privada, per respecte sens dubte a la *intangible consciència* dels infants i dels súbdits de la República. Ombrívola amenaça que és el *lasciate ogni speranza!* dels catòlics i els pares de família.

En un altre sentit, molt diferent del nostre, els pistolers i els anarquistes ho diuen i han dit sempre que la consciència és sagrada. És tan sagrada la persona d'ells mateixos, que la consideren sacratíssima i divina. *Homo sibi deus*, l'home és déu per a si mateix, segons la filosofia del "*primer anarquista español!*" Pi i Margall, que l'anarquista Anselmo Lorenzo propagà i l'anarquista ric Ferrer Guardia finançà des de la fulla àcrata que ells publicaven (2), on aquesta doctrina, lloca del terrorisme barceloní i del sindicalisme català començà la seva sinistra covada. Quants centenars de vegades la *Soli* l'ha repetida i propagada: "l'home és déu", "l'obrer és déu", "el proletari és déu", "sigues déu, tu mateix". I atribuint-se de fet facultats divines: ésser amo de la vida dels homes, el pistoler, el qui no creu en res ni tem res ni cap poder reconeix en el cel ni en la terra, es fa déu a sí mateix, absolut, intangible als ulls de la seva pròpia consciència. No feu escarafalls pel pistoler, oh, laics i anticlericals que avui regneu! És el perfecte laic, és l'anticlerical en qu'ntaessència, és l'educat *sense coacció ni "sectarismes"*. El pistoler anarquista, ja sabeu vosaltres que no ha sortit de les escoles cristianes.

"L'intellecte de l'infant ha de formar-se lliurement, sense cap mena de coacció", diu *L'Opinió*, entenent per *coacció* l'educació mateixa. Així mateix, aquesta mateixa teoria, amb llengua més brutal, però amb la mateixa idea ho expressa l'autor que aquí retrèiem l'altra setmana, l'oràcul anarquista, Pere Kropotkine, al cap. I de *La Moral anarquista*: "*¿Per què determinada moral ha d'ésser obligatòria?*" i continua: "*Per què seré moral?*" i afegeix: "*La joventut nihilista ha llançat al cistell l'ensenyança moral dels seus pares, cremant tots els sistemes que d'ella tracten*".

Oh, laics, ¿amb quin dret us queixeu dels anarquistes? La moral d'ells és la rebellió vostra, portada a les extremes deduccions. No respecteu vosaltres a Déu ni el Crist ni l'Església visible ni els Sants ni religiosos malgrat llur palpable i patent vida de sacrifici, no respecteu ni mèrits ni martiris ¿i respectaran ells la ciutat, l'ordre públic, l'autoritat, l'exèrcit? ¿No respecteu el Crist, i voleu que ells respectin l'agent de policia, el mosso de l'esquadra, el pobre sentinella assassinat a trets?

Bàrbars contra l'escola, contra els infants, contra els pares i contra les famílies. Bàrbars contra els obrers, contra l'autoritat, contra la societat, contra la llei i contra la humanitat civilitzada. ¿No són tots uns, no són tots fills d'una mateixa barbàrie? El bàrbar laic i el bàrbar de la pistola i de la bomba, ¿no van tots junts i unànimes a enderrocar i destruir, amb lleis els uns, amb benzina els altres, l'escola i la casa de Déu? ¿No van unànimes contra el Crist i contra els fruits del Crist; contra la civilització cristiana, contra la civilització del *No mataràs, no robaràs*, contra la civilització de l'Evangeli i del Decàleg?

(1) Vegi's *La Veu*, 15 febrer.
(2) *La Huelga General*, setmanari anarquista. Barcelona (1902-1903).

COLOFÓ

Si a *L'Opinió* interessa sinceràment la consciència verge dels infants ara se li presenta una ocasió magnífica d'intervenir. Amb escàndol de tota persona honrada s'està donant un espectacle vergonyós, la revoltant ofensiva nudista executada por la innoble revista *Pentalfa*, que ha fet plantar pels carrers de Barcelona uns cartells *illustrats amb fotografies*, destinats a propagar el nudisme dels infants, nudisme total, *integral*, sense el menor respecte a la pudícia. La indignació i els comentaris que desvetlla aquest

atropell a la moralitat i especialment a l'ànima dels infants són tan greus i han d'ésser tan extensos que no poden cabre en aquesta simple postdata.

Sabem que algunes persones han gestionat prop de les autoritats la desaparició d'aquests cartells infames, escandalosos i brutalment agressius a la innocència i a la salut dels infants, perquè sostenir que el nudisme total i habitual pot ésser higiènicament defensable és una hipocresia d'enteniments perversos o un cinisme de salvatges. La gosadia que el moviment nudista exhibeix és deguda a l'ambient d'indisciplina i d'anarquia que els vents polítics actuals afavoreixen en gran manera. Repetim que si *L'Opinió* vol esmerçar els seus ressorts polítics en defensa de la infantesa ultratjada té una ocasió magnífica al seu davant. — R. R.

Moviment catòlic

França. — Canvi de jeia de l'anticlericalisme francès. — Jean Henri Duteil (París) acaba d'escriure a la *Neue Zürcher Nachrichten* le que segueix: "Abans de la guerra l'anticlericalisme francès lluitava públicament i sembrava l'odi contra la religió; a cada avinentesa organitzava una manifestació sectària. Els enemics de l'Església consideraven una valentia el manifestar els seus sentiments furiosos contra el catolicisme. A l'època d'abans de la guerra les entitats lliurepensadores organitzaven, per exemple, grans berenars a la *banlieue* els divendres — que són dies d'abstinència — i, especialment el divendres sant. Menjaven botifarra per tal de manifestar el seu menyspreu a la tradició de la França catòlica (1). Era l'època de les grosseries, de les persecucions, de les manifestacions públiques de l'odi contra el catolicisme. El camarada de faixa vermella s'hauria cregut deshonrat davant dels seus companys si, en passar un sacerdot no hagués imitat el cridar del corb. Avui l'anticlericalisme ja ha renunciat totalment a aquest sistema de combat. Primerament perquè, donada la fermesa catòlica, i la solidesa incommovible de l'Església, no ha pogut aconseguir els èxits que s'esperava. Després, perquè la creixença de l'ambient favorable a l'Església durant la guerra i la postguerra ha estat a costes de l'anticlericalisme. (L'exemplaritat que la clerecia catòlica va donar, durant la guerra, fa que tot patriota francès consideri cosa indigna el maltractar, de qualsevol manera que sigui, un sacerdot.) L'anticlericalisme avui treballa a França amagadament i sense cridar l'atenció. El govern i els poders públics es confessen oficialment protectors de totes les religions, basantse en els principis d'un liberalisme ben entès. Però les lleis que el govern presenta i defensa, deixen entreveure la vertadera posició dels poders públics, anticlericals com sempre, en front de l'Església. Per exemple, les lleis sobre l'escola unitària que converteixen l'infant en una propietat de l'estat i l'elaboració de la reforma de la llei en el que es refereix a la dona casada, llei que pren mesures que contradiuen la concepció cristiana del matrimoni. És molt significatiu que França, per mitjà dels seus representants polítics, mai no s'anomena "la gran nació catòlica", però davant dels pobles colonials, segons convingui, s'anomena la "gran nació mahometana", o la "gran nació budista". Fins i tot el govern ha deixat aixecar una gran mesquita al centre de París, i està projectada la construcció de temples asiàtics."

La política exterior francesa també està influïda de l'anticlericalisme; ho prova la posició presa per França, temps enrera, amb la monarquia espanyola i el concurs que atorga ara a la nostra república. Els anticlericals francesos volen i promouen la unió de tots els poders econòmics sota la direcció de la França laica.

La discussió sobre les directives de l'art cristià. — L'exposició d'art cristià, celebrada en l'avinentesa de *Katholikentag* d'Essen el setembre de l'any passat, ha portat gran enrenou. L'arquebisbe de Friburg, Dr. Gröber, primerament, la conferència de l'episcopat alemany, celebrada a Fulda, després, van declarar la necessitat que l'art cristià reprengui les directives de l'esperit i de la tradició.

Sa Santedat Pius XI en l'avinentesa d'inaugurar les obres de la Pinacoteca vaticana, va definir d'una manera categòrica el que havia d'ésser l'art cristià modern.

A Holanda la unió d'artistes catòlics, va celebrar assemblea general el mes de desembre i, prenent peu de l'exposició d'art cristià d'Essen i de les manifestacions fetes pel Papa, va fer constar d'una manera clara que l'art cristià no s'oposa de cap de les maneres al progrés de l'art i a les formes noves i que la pietat dels pobles del Nord té una expressió artística diferent de l'art renaixentista italià que no pot pas ésser la norma per a tots els països. Pròpiament caldria establir una línia divisòria entre l'art religiós i l'art cristià.

Darrerament l'*Osservatore Romano* es refermava en la seva posició sobre l'art cristià modern, adduint uns casos concrets:

El projecte d'església de Santa Maria d'Alexandria, de tipus de fàbrica, i ni li falta la xemeneia en lloc de campanar, ni un parell de mosaics cubistes, ni una estàtua del Redemptor i una escultura del nen Jesús, representa un retorn a l'art dels homes que vivien en les cavernes. Hom ja pogué contemplar manifestacions d'aquest art en l'exposició de la *Pressa*, de Colònia, l'any 1928. Després no hi falta tampoc una representació de la Trinitat d'un encarcaramnet budista en cada línia... I l'òrgan del Vaticà pregunta: ¿L'Església, que no sols és una serventa de Déu per l'elevació de les ànimes, sinó que és un intèrpret perpetu del llenguatge de les

(1) Alguns anticlericals catalans, que anuncien la seva mercaderia *espiritual* a la prensa catòlica, i que exploten el mercat típicament catòlic. ja fa anys que diuen que la carn menjada en dia d'abstinència és molt bona.

ànimes amb Déu, pot consentir semblants blasfèmies? I quan refusa aquestes aberracions ¿no diu que es reconeix un art espontani, autèntic, i no un retorn esclavitzat als temps bàrbars, precisament en un moments en què es fan rialles d'un retorn als passats segles d'or? L'Església, que ha despertat i dignificat, segons els mitjans i els temps, l'art religiós en totes les formes i en tots els estils, i que ha infós l'esperit de l'Altíssim a les diferents èpoques, creant monuments immortals, ¿pot ésser considerada sospitosa, o de tenir mala voluntat contra el nou art, quan el Papa, i en quina avinentesa!, ha parlat de l'evolució sana i progressiva de la tradició bona i venerable? I l'*Osservatore* reprodueix les paraules del Papa, pronunciades en la susdita inauguració, recordant que el Dant, imitant Virgili, va crear una obra immortal.

Quan s'invoca la tradició no es reclama una posició immòbil sinó un treballar progressiu per les vies dels temps passats.

I, cloent aquesta discussió, observa el susdit diari: "Sota el nom d'art cristià catòlic solament es pot comprendre aquell art que respon a l'esperit i a les normes litúrgiques del sentir religiós dels catòlics. L'artista que vulgui donar a l'Església les seves obres, la seva inspiració, les seves intencions i els seus sentiments, s'ha de poder subjectar a la seva autoritat i a les seves lleis. L'Església és la inspiradora, per això ha d'ésser també l'autoritat competent, a la qual únicament ha de quedar reservat de judicar si l'obra artística és litúrgica, ço és, cristiana, o catòlica, en el vertader sentit de la paraula."

Per desgràcia el nostre país viu allunyat de tots aquests debats. Els nostres catòlics accepten, sense reserves i sense escrúpols, unes obres d'art cristià ultramodern, sense pietat i sense unció, i, per altra banda, compren les imatges de fàbrica que estan mancades de tot sentiment artístic, de tota espiritualitat. Cal una renovació en el nostre art cristià i cal també que desapareguin els mercaders d'unes manifestacions exòtiques calcades en models mundans, que han estat batejades amb el nom de "arte cristiano".

Mèxic. — La persecució religiosa. — Els nacionalistes mexicans, en la llur campanya contra l'Església es basen en la suposició de què existeix una espècie de conjuració entre els catòlics mexicans i els catòlics dels Estats Units. Aquesta conjuració tindria per finalitat el provocar una intervenció dels Estats Units en pro dels catòlics mexicans. Amb aquesta suposició els catòlics mexicnas han d'ésser considerats com a enemics del seu país, com a collaboradors dels Estats Units en la campanya d'anexió, que encara no ha estat abandonada.

Fa poc que l'arquebisbe de Baltimore declarava en una gran manifestació catòlica, organitzada per la *Catholic Review*, que aquesta creença era una grossa niciesa. Aquest arquebisbe escriu: "¿Reclamem nosaltres una intervenció a Mèxic per part del govern americà? Al revés, demanem a les autoritats supremes del país que cessin d'immiscuir-se en els afers de Mèxic. Tota vegada que els tirans mexicans poden actuar gràcies a l'aquiescència de Washington. I cada vegada que el poble mexicà es prepara per a destronar els tirans, el nostre govern s'indigna. Calles es podia sostenir i es podia atrevir a la persecució, perquè comptava amb la garantia segura i amb el suport del nostre govern.

Els fusells que, a l'església de Sant Lluís, tiraven contra els catòlics i els que tiraven contra les dones catòlique a l'església de la Sagrada Família de Mèxic, eren de fabricació nord-americana. Nosaltres armem la *quadrilla* que Calles capitaneja contra els catòlics."

Si els governants revolucionaris mexicans no trobaven el seu punt d'aguant en els governs nord-americans veïns, ells mai no s'atrevirien a entossudir-se no sols en una lluita contra l'Església catòlica, sinó contra la majoria del poble mexicà, el qual mai no ha reconegut en unes eleccions generals ben independents els dictadors Obregón, Calles, Portes Gil, Rubio, Rodríguez.

Aquests usurpadors, assistits d'una minoria solament, són els manipuladors del capital nord-americà, unit estretament amb les lògies maçòniques i amb algunes sectes protestants.

Estas Units. — Un moviment social catòlic. — Fa pocs anys que els nord-americans, entre ells molts catòlics, suposaven que les encícliques socials dels papes no podien adquirir adeptes als Estats Units, ni tenir cap importància, per tal com, donada la situació avantatjosa dels obrers americans, no els afectava per a res la crisi econòmica.

Aquesta manera de pensar explica que els catòlics americans, fins ara, s'hagin preocupat molt poc de les doctrines socials de l'Església. Portats per la prosperitat americana, creien que una consideració teorètica dels problemes socials, tal com es fa a Europa, no calia a l'altra banda de l'oceà, perquè la creixença quotidiana de l'economia americana trobaria mitjans per a reparar els danys i suavitzar les dureses que la crisi econòmica comporta.

Segons la *Vie Catholique*, del 14 de gener, s'ha operat un gran canvi sota aquest aspecte. Els dirigents dels catòlics americans treballen febrosament en posar en moviment una acció catòlico-social. Fa poc que s'ha publicat un "Sillabus de les qüesions socials segons els principis de les encícliques de Lleó XIII, Pius X, Benet XV i Pius XI", el qual ha de servir de llibre de text per a les escoles superiors catòliques, i s'ha d'introduir als collegis i a les universitas catòliques. La "National Catholic Welfare Conference", de Washington, ha organitzat aquesta empresa. Paral·lelament a la publicació del "Sillabus" s'ha organitzat una federació d'economistes dirigents, de Washington, la qual s'ha imposat per finalitat l'introduir la justícia social, proclamada per Pius XI, en el camp dels patrons, i a la vegada s'ha assenyalat la missió de desplegar un gran proselitisme social. És altament esperançador que aquesta organització estigui a mans de la joventut dirigent. Aquesta organització és coneguda amb el nom de "Lliga per la justícia social"; en la seva declaració programàtica fa ressaltar dos punts del sistema econòmic actual que cal canviar: 1. La competència lliure i desenfrenada, que és tinguda com a reguladora de la producció. 2. El domini arbitrari i sense barreres de què disposen els grans capitalistes sobre el conjunt de la vida econòmica.

Carnet setmanal

El Parlament, a qui representa? — *Constitueix una obsessió en el Sr. Azaña, cap del Govern, que l'opinió del país es troba representada pel Parlament i que, com a conseqüència, tot el que faci el Parlament ho fa el país, ja que el Parlament interpreta fidelment l'opinió del país. És així?*

Suposem que l'opinió d'Espanya no hagués canviat des de les eleccions generals del mes de juny de 1931 fins ara — que ja és molt suposar, perquè el canvi està ben a la vista de tothom, sobretot donada la defraudació que ha sentit l'opinió sensata davant l'actuació del Govern republicà — socialista; — àdhuc així, el Parlament, realment representa el país?

¿Quin fou el sistema electoral emprat en aquelles eleccions per arribar a conèixer la veritable opinió d'Espanya? Un sistema forjat pel Govern, sense cap llei que l'aprovés i, per tant, fet a base dels capricis de la gent llavors governant. No es podrà dir mai, doncs, que hagi estat aquell un sistema legal, sinó absolutament fora de la llei. Així, doncs, no es pot invocar la legalitat de la representació parlamentària.

Però deixem encara aquest aspecte de banda. Aquell sistema capriciosament emprat, ¿podia donar numèricament l'índex de la veritable opinió del país?; és a dir, els Diputats elegits, ¿serven harmonia numèrica amb els electors?

Qualsevol que recordi que només a la ciutat de Barcelona hi hagué divuit Diputats de majoria corresponents a cent deu mil vots i tres de minoria corresponents a trenta cinc mil vots, quedant molts milers de votants sense representació de cap mena, ja pot judicar la bondat del sistema emprat i la seva fidelitat per a traduir la veritat de l'opinió del cos electoral. Si per trenta cinc mil vots correspongueren tres Diputats, per cent deu mil n'havien de correspondre, com a màxim, nou. I aquests nou, en canvi, es convertiren en divuit, és a dir, el doble del nombre veritablement representatiu.

Únicament per aquest camí de falsejament de l'opinió pogué el Govern obtenir la majoria fidel amb què ara compta. I si del sistema passéssim a l'estat d'aquesta opinió, fins i tot en aquell moment de les eleccions, trobaríem igualment la mateixa manca de veritat en la representació. Aquí teniu, per exemple, que la Província de Tarragona elegí (?) un senyor que es diu Ruiz de Lecina, que és socialista de la U. G. T. ¿I qui podrà dir que aquest senyor té una representació legítima si a Tarragona no hi ha Unió General de Treballadors ni n'hi hagut mai? I el que diem de Tarragona, com a exemple pròxim a nosaltres, ho podríem dir (segurament que amb molta més raó encara) de molts altres districtes de la península, districtes eminentment caciquejats abans per la gent liberal i conservadora i ara per la gent dels distints partits republicans.

Doncs bé; ¿si no hi ha legitimitat de representació, a qui representa el Parlament? ¿Qui constitueix aquest òrgan del qual tan satisfet es mostra el Sr. Azaña i tan fastigueja tot el país? I si aquesta és la peça principal de la màquina política no entenem per quina raó el cap del Govern cerca tota la font de legimitat en ella, ja que el seu origen obeeix, no pas a una llei electoral, sinó a un Decret capriciós del Govern, i la seva composició ni representa l'opinió espanyola ni la pot representar mai.

Ni pels camins de l'opinió socialment estudiada ni pels camins de la legalitat la legitimitat del Parlament es sosté davant la crítica més lleugera. No es podrà dir mai que la seva representació sigui legítima més que quan sigui filla d'una llei electoral i que aquesta empri un sistema veritable de representació; cosa que no ocorre amb les Corts de la República actual, certament.

Les eleccions municipals. — *El Govern de la República ha senyalat ja, segons sembla, la data del 30 d'abril per a les eleccions dels Ajuntaments. Però nosaltres, ¿en tindrem, per ara, d'eleccions municipals? Es diu que sí, amb molta insistència. L'Esquerra necessita celebrar-ne, ja que hi ha Ajuntaments, com el mateix de Barcelona, que es troben poc menys que abandonats per manca de regidors esquerrans.*

Però, com se celebraran aquestes eleccions? ¿Tindrem ja, per a llavors, la nova llei municipal de Catalunya? També es diu que encara no tindrem la llei municipal completa, però en tindrem la primera part, o sigui el que es refereix a organització i funcionament dels municipis. I amb això aprovat pel Parlament, es pot ja anar a unes renovacions municipals.

¿No sembla, però, que de tant interès com aquesta mateixa llei municipal seria una llei electoral? Els partits governants, tant el de Madrid com el d'aquí, no tenen gens de pressa a estructurar una nova llei electoral. No sembla sinó que sense ella considerin quasi impossible la seva sortida normal del Poder. Mentrestant si vénen eleccions s'hauran de celebrar — com també ja així s'assegura — amb el sistema fins ara emprat des de la República i que consisteix a cercar unes enormes majories deixant les minories poc menys que reduïdes a la impotència més absoluta.

És aquest un sistema realment democràtic? Ningú no gosaria afirmar-ho, certament. Però la democràcia pels domòcrates avui es confon amb els mètodes feixístics de govern, i tota democràcia consisteix a arreplegar la representació del poble, encara que sigui amb un mètode tan primitiu com l'emprat a Espanya fins ara, i llavors dir que es governa en nom del poble i en nom d'aquest fer el que millor sembla als de davant.

¡Pobre poble, constantment agafat com a cap de

Abans de fer les vostres **INVERSIONS EN VALORS** *consulteu les seves garanties, característiques i perspectives*

L. GOMIS
Corredor de Canvi i Borsa
Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

turc per tota mena de dictadors i de polítics sense consciència!

La mort d'Acció Catalana. — *L'agrupament polític d'Acció Catalana, format pels elements que en el seu dia es desprengueren de la Lliga Regionalista, ha estat un partit constantment mal encaminat. Sense programa definit, inclinant-se a dreta i esquerra alternativament, ha arribat el moment del seu fracàs definitiu.*

Un dia es va fondre amb elements d'Acció Republicana, i fa ja un temps que aquests, lògicament, han evolucionat cap a l'esquerra. I ara, els elements veritablement dretans que hi havia en el partit, han evolucionat — amb evolució ràpida — cap a la Lliga Catalana.

Celebrem de tot cor la desfeta d'aquell agrupament híbrid, en els rengles del qual mai no hi va haver unitat ni orientació definida. Celebrem que la majoria dels seus elements hagin retornat cap a agrupaments de dreta, encara que millor hauria estat que mai no se n'haguessin separat, perquè ha estat un mal positiu que amb les seves doctrines, amb la seva areligiositat i el seu quasi amoralisme (a base dels Carles Soldevila i d'altres) ha fet aquest agrupament a la causa de la nostra espiritualitat a Catalunya. Tothom recorda els moments de pujada d'aquest partit i, sobretot, de La Publicitat, *i tothom té memòria d'haver vist aquest diari en mans de la major part de la joventut de la nostra terra. I ara nosaltres demanem: ¿d'aquella joventut desviada per aquests dirigents equivocats i nodrida per aquell diari, quanta n'ha retornat cap a la dreta i quanta n'ha passat als rengles esquerrans? Heus ací el problema seriós que a hores d'ara resta plantejat i que pesa damunt alguns com un pesombre.*

De totes maneres, celebrem la desfeta. Ara La Publicitat *i el seu cap visible Sr. Amadeu Hurtado estan decididament al costat de l'Azaña, que és tant com dir al costat del sectarisme i de l'anticatolicisme. Poca fortuna, sortosament, faran a Catalunya. Per tant, els desitgem un període agònic el més abreujat possible, tant per ells mateixos com pels elements que encara inconscientment els segueixen en les seves equivocacions.*

Nosaltres no fem comentaris polítics. Ens limitem a recollir els fets públics i tractar-los des de l'únic punt de vista de la seva relació amb la nostra espiritualitat cristiana.

I és en aquest sentit que dediquem aquestes ratlles als antics homes d'Acció Catalana que, després de moltes evolucions i desviaments, ben tristos de vegades, tornen al lloc d'on havien sortit.

Macià i el poder personal. — *Les dificultats màximes que sorgeixen en estructurar l'Estatut Orgànic de Catalunya deriven de la posició del senyor Macià. Aquest home, esdevingut heroi segons ell creu, no es resigna a ésser heroi i prou. Vol quelcom més; vol governar. I, per tant, no admet que la posició de President de Catalunya dins l'Estatut sigui només que una posició representativa i honorària, sinó que vol que sigui posició de governant efectiu.*

Però com que, per altra part, ell no té facultats de cap mena per a comparèixer davant el Parlament a respondre dels seus actes, vol també poder delegar aquesta seva representació. És a dir, en termes clars; ell vol governar; però quan arribi l'hora d'haver de respondre dels seus actes, això que ho faci un altre per delegació seva.

Quina lògica té tot això? Cap. Però, ¿és que els herois també estan subjectes a la lògica? Heus ací el problema que cal escatir, ja que sembla que el President vol escapar-se d'aquest dilema que, com tots els dilemes, només té dues sortides, mentre que el senyor Macià n'hi voldria trobar tres.

Aquesta posició, dins l'Estatut, equivaldria a instaurar un home governant irresponsable davant el Parlament, i això no hi ha qui ho pugui admetre. Es diu que la majoria (salvant excepcions) admet ja aquest criteri — ¡tot és possible amb aquesta majoria!, — però que tant la minoria regionalista com la socialista no estan disposades a deixar-se ensarronar ni a fer riure a mitja humanitat amb aquestes combinacions polítiques de davall l'escala.

Hi ha qui, al costat d'això, té por del Poder personal del President. Nosaltres no arribem a tant, perquè per a ésser dictador també es necessita talent... El que passa aquí és que generalment les Constitucions no es fan a mida dels homes, sinó que els homes s'encaixen dins les Constitucions; i aquí ens veiem obligats a fer una Constitució a la mida de Macià. I el que és trist és, a més del principi general, que les mides d'aquell home són tan petites...!

Repetim que no ens fa por el poder personal per la raó abans dita. Però sí que ens fa por, molta por, el fer riure a tothom i l'establir unes bases polítiques pel govern de Catalunya que hagin d'ésser reformades quan ens lliurem de tot aquest pesombre de la gent de Prats de Molló, que constitueix una veritable dissort per a la nostra estimada terra catalana!

La posibilitat d'una nova guerra

PER J. CIVERA I SORMANI

Alguns diaris estrangers accepten la possibilitat d'una nova guerra. Encara fumegen les armes en les mans dels combatents, i ja es parla d'una altra conflagració europea. Si segueixen alçades les muralles que allunyen els pobles i els homes no s'entimen, és perquè no ha triomfat encara la democràcia cristiana. Hom dóna al mot estranger una significació que no poden admetre els qui són profundament cristians. Un estranger no és un enemic, sinó un germà. És ridícul que ens declarem enemics dels qui han nascut un poc més enllà de la nostra frontera. Naturalment que l'home rep la influència de la naturalesa que l'envolta, i que en cada país té unes característiques especials, però no podem declarar-nos enemics dels qui tenen una personalitat oposada o diferent de la nostra. Aquestes diferenciacions són purament accidentals. Els homes som germans, perquè tots tenim un Pare comú que és al cel.

¿Què té d'estrany que hom parli d'una nova guerra, si en alguns pobles d'Europa, els homes bèl·lics exerceixen una gran influència damunt les multituds? En compte d'aconseguir la unió de tots els pobles, per a evitar que es vagi accentuant la crisi econòmica que causa tants d'estralls arreu del món, alcen banderes de combat que exacerben les passions dels homes. Els historiadors segueixen enganyant els infants. Visiteu una escola de qualsevol país i veureu com els alumnes no tenen una visió exacta de les qualitats i dels defectes del seu propi país.

El fals patriotisme ha fet un gran mal a la humanitat. Les xarangues militars no han servit únicament per a donar un moviment rítmic a les tropes, sinó per a desvetllar sentiments bèl·lics i esbrossar al poble el camí de la guerra. No ha estat considerat patriota l'home que ha posat totes les seves activitats al servei de la pàtria, sinó els qui han convertit la seva defensa en una professió. Aquests han estat declarats símbols vivents de la pàtria. Tanquem dins d'una cambra un noi francès i un noi alemany, i si han estat educats en la vella escola patriòtica que consisteix a fer avorrir els homes dels altres pobles, veureu com es donaran un tracte d'enemic.

Mussolini, dóna a la joventut feixista, una falsa concepció de la pàtria i de l'Estat. Si Itàlia declarés la guerra a qualsevol país d'Europa Mussolini seria aclamat amb gran entusiasme.

És possible que esclati una nova guerra perquè actualment no són gaire cordials les relacions franco-alemanyes. Alguns polítics francesos i alemanys han fet grans esforços per aconseguir la unió dels dos pobles; però han fracassat davant l'actitud dels elements bel·licosos. ¿Qui pot negar que França i Alemanya són dos grans pobles que podrien fer un gran bé a la humanitat, si arribessin a reconciliar-se?

Estimem França, perquè som profundament llatins, però admirem també Alemanya.

Si Brüning ocupés la cancelleria, ningú no creuria en la possibilitat d'una nova guerra; però ocupant-la Hitler, únicament Déu sap el que pot passar. Existeix, però, l'esperança que els homes que formen l'actual govern alemany no arribaran a consolidar-se en el poder. Von Papen, com és sabut, és vice-canceller, i té tantes atribucions com el canceller Hitler. Cal suposar que aquest no tindrà lliures les mans per actuar de la manera que ell voldria. Els nacionalistes alemanys i els nacional-socialistes coincideixen en els atacs a la democràcia, però estan en desacord en altres aspectes. Els nacionalistes ja fa molt de temps que intenten establir una dictadura. Creuen que un règim dictatorial seria la salvació del poble alemany. Un sector important, no oculta el seu desig de restablir la monarquia i de donar a Alemanya l'estructuració que tenia abans de la guerra.

Hitler és partidari d'un règim econòmic que està en oposició amb el que defensen els nacionalistes. Els nacional-socialistes són enemics de la preponderància capitalista. No admeten la lluita de classes i són partidaris de l'activitat individual.

En canvi Hugenberg, que s'ha fet càrrec dels ministeris d'Economia i de l'Alimentació, creu que cal tornar al règim econòmic d'abans de la guerra. Les grans indústries han d'estar exclusivament sota el control dels particulars, i, per tant, l'Estat no ha de dirigir l'economia del país. El ministre de Finances, comte Schwerin von Krosigk, que ja formava part del govern que presidia Von Papen, en matèria econòmica discrepa de les teories de Hugenberg, però creu com aquest, que cal estimular el desenvolupament del capitalisme.

Els nacional-socialistes creuen que les eleccions els seran favorables. Si obtenen un triomf, Hitler serà l'àrbitre de la política alemanya. És probable que obtingui una victòria, perquè les oposicions no poden manifestar-se lliurement. Ha estat suspesa la publicació de diversos periòdics, i els amics de Hitler s'han apoderat de la Ràdio. La propaganda electoral ha adquirit una gran violència.

En altres circumstàncies, no tindrien cap interès internacional les eleccions del dia 5 de març vinent; però en aquests moments, els elements pacifistes de tot el món esperen, amb neguit, el resultat de la lluita, per a saber si tindran o no efectivitat els presagis dels qui anuncien una nova guerra.

El poble alemany pot, naturalment, dipositar la seva confiança en els homes que consideri més aptes per a governar el país; però seria altament sensible que els polítics que sortiran triomfants de les urnes fomentin els odis de raça i les lluites entre els pobles, que injustament es consideren adversaris. Els qui voldrien que es produís el topament dels dos grans pobles, que no oblidin que el nostre país no va prendre part en la conflagració europea, i, no obstant, no hem pogut eludir les conseqüències de la gran guerra. No oblidin tampoc que, si esclata el conflicte, serà molt difícil que Espanya adopti

novament una actitud neutral. Deixant de banda aquestes raons d'ordre material, no podem tampoc ésser partidaris de la guerra, perquè els cristians hem d'ésser enemics de les lluites que són la causa de la misèria i la desolació que plana damunt els pobles.

Perquè hi hagi pau i harmonia entre tots els països del món, combatem el patriotisme espectacular de xaranga i banderes llampants. Declarem-nos enemics de totes les organitzacions que neguen la personalitat de l'home i el converteixen en un autòmata inconscient. Combatem també la divinització de la pàtria i de l'Estat. Hem d'estimar la terra on hem obert els ulls a la llum, però hem de creure que la pàtria dels altres homes es tan digna de respecte com la nostra. Dir als infants que han d'estimar únicament la seva terra, és inculcar-los un amor de tribu. Els salvatges no respecten sinó els qui conviuen amb ells dintre d'un petit clos.

Si Jesús va morir damunt la Creu del sacrifici i del dolor, per amor als blancs i per amor als negres, no podem ésser partidaris de les lluites fratricides. L'heroi no serà el qui porti més medalles damunt el pit, sinó el qui hagi posat les seves energies i les seves activitats al servei de la humanitat.

L'estatisme, mal d'ara

PER JOSEP M.ª GICH

Potser dient solament "estatisme" hauríem expressat el nostre pensament, ja que estatisme tan val com excès d'Estat. Però per arrodonir més la idea no ens sembla malament mancar un xic a les regles del llenguatge parlant d'un estatisme excessiu, que constitueix una de les malalties del moment polítco-social d'avui.

Dels excessos de l'individualisme havem passat als excessos d'intervenció de l'Estat, com si entre una i altra realitat no existís la possibilitat d'organitzacions que, desenvolupades lliurement, han de contribuir a trobar el veritable punt d'harmonia en els problemes socials i les solucions llurs.

¿És per desig immoderat d'intervenció de l'Estat que havem caigut en aquest pecat? És, contràriament per inhibició dels distints estaments socials que, creuant-se de braços, han abandonat els interessos collectius únicament a mans dels òrgans estatals. No cal escatir les causes del fenomen; millor ens serà per a tots la rectificació feta a temps, i així evitar les conseqüències d'un dels flagells de desorganització que la nostra societat pateix. Les classes patronals han bastit organitzacions amb l'únic designi de la defensa; i les classes proletàries les han constituït amb la finalitat de la lluita i també de la simple defensa. Resultat, que uns i altres han deixat de banda tot allò que podia defensarles millor, o sigui l'aspecte positiu de les reformes a emprendre, abandonant-les a mans de l'Estat que les ha imposades precipitadament quan els problemes han tingut un abrandament de lluita i sense la serenitat i l'estudi de possibilitats econòmiques, necessari en tota qüestió d'aquesta mena.

Però el camí de la rectificació, un dia o altre havia d'arribar, obrint els ulls a tothom. I d'aquesta rectificació n'és un magnífic exponent el programa suara estructurat del nou agrupament de "Lliga Catalana" (no ens referim per a res, és clar, a la seva part política) en mostrar-se decididament contrari als excessos de l'Estat i assenyalar l'únic camí de salut a base de les organitzacions professionals, indispensables en tota vida socialment equilibrada. I deixant de banda les declaracions estrictament genèriques de dit agrupament, ens cal retreure com exemple dues institucions en què s'estableixen regles categòriques respecte a dos grans problemes de l'hora present; el de l'atur forçós i el de les assegurances socials.

Respecte al primer, després de fixar les orientacions econòmiques que han de resoldre el problema, diu que "subsidiàriament, cal organitzar en totes les rames de la producció, mutualitats de defensa contra l'atur forçós circumstancial", sense recórrer al subsidi directe més que en casos d'extrema necessitat, i encara aquest finançat per les aportacions de tots els interessats. I respecte a les assegurances socials, acorda també que cal establir un "règim d'assegurances que vivifiqui i completi l'acció de les mutualitats lliures...", mostrant-se conforme amb la necessitat d'aquest règim, però insinuant el camí de les mutualitats lliurement establertes dins els rams de la producció.

Deixant de banda, de moment, la qüestió del caràcter lliure o forçós de les mutualitats, nosaltres demanem: ¿és que l'Estat no ha començat ja a recórrer aquest camí del mutualisme? Aquí tenim la llei d'accidents del treball en l'agricultura en què s'estableix i reglamenta la mutualitat entre els patrons afectats pels accidents. I aquí està la darrera reforma de la llei general d'accidents, convertint la indemnització en pensió vitalícia en casos determinats, on l'assegurança és la força, però deixant obert el camí de les mutualitats lliurement establertes.

Ja era hora, potser, què comencéssim a reaccionar d'un estatisme que ens endogala, i amenaça esgotar totes les reserves socials d'activitat i riquesa; i resulta particularment simpàtica aquesta tendència en la nostra terra catalana, que ho és de llibertat per damunt de tot.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT
MAS i ROCA
CAMISERS
CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA
24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

De la nova Junta Central d'A. C.

Excellent i altament encoratjadora ha estat la impressió que en els rengles de l'Acció Catòlica i l'Acció Social Catòlica ha produït el nomenament de la nova Junta Central a què alludíem en el número anterior.

La vàlua personal i el zel apostòlic dels seus components són dues circumstàncies que influeixen notablement en aquesta optimista i entusiàstica acollida. Molt ens plau destacar, d'entre els meritíssims membres d'aquesta nova Junta, els noms de dos bons amics nostres, a bastament coneguts dels lectors d'aquest setmanari; ens referim als senyors Joaquim Maria de Nadal i Eudald Melendres.

És innecessari de ponderar les altes dots de les dues esmentades personalitats la seva tasca constant a favor de la ideologia cristiana, i abnegats treballs d'acció catòlica que han vingut portant a terme: són prou coneguts de tothom, com ho són també el seu afecte intens i meritíssima collaboció personal a l'obra d'ACCIÓ POPULAR. El senyor de Nadal ocupa la Vice-Presidència de la nostra entitat, des d'on exerceix una tasca inapreciable de direcció i guiatge sollícit, ocupant-se amb singular interès dels afers de la nostra organització i havent pres part en nombrosos actes de propaganda del nostre ideari i dissertat en lluminoses conferències sobre diversos temes. En la nostra passada Assemblea General de Tarragona va desenrotllar una interessantíssima Ponència sobre l'Ensenyament, que causà viva admiració a tots els assembleistes.

El senyor Melendres — un dels dirigents de l'entitat germana "Acció Popular Catòlica", de Tarragona — ha collaborat també en múltiples ocasions i de manera rellevant en les nostres tasques. Cal només recordar la seva intensa labor dintre el Comitè Organitzador de la nostra darrera Assemblea General dessús esmentada, en la qual va pronunciar magnífics discursos i estructurà meravellosament una notabilíssima Ponència sobre la qüestió agrària, que és indubtablement un dels fruits principals d'aquella memorable reunió.

La seva designació, doncs — tan justa i merescuda, — ens emplena d'intensa satisfacció. I en felicitar-los, amb viva efusió, per l'elevada distinció de què han estat objecte per part de la Santa Seu i dels Reverendíssims Metropolitans espanyols, preguem al Cel que els concedeixi tota mena d'encerts en l'acompliment de la difícil missió que els ha estat confiada, per a major glòria de Déu i difusió del seu reialme d'Amor i de Pau, en la nostra pàtria.

Per l'ànima del Canonge Ribó

El passat dimarts, a les vuit del matí, se celebrà, a la Basílica del Pi, una missa en sufragi de l'ànima del que fou el nostre estimadíssim Consiliari el Canonge Dr. Ribó i Bulbena.

Assistí al pietós acte la Junta de Govern d'ACCIÓ POPULAR.

Al cel sigui l'illustre sacerdot.

Cursets i conferències

El nostre Vice-Secretari senyor Joan Blanch i Boés ha donat una conferència a Ribes del Fresser tractant dels "Principis cristians de l'organització dels Estats" i un curset de quatre lliçons al Centre Social, de Terrassa, sobre "Sociologia Cristiana".

Sobre aquest mateix tema l'esmentat senyor Blach ve desenrotllant un altre curset organitzat per la Unió local de la F. J. C. de Sant Andreu de Palomar.

SANT PERE DE RIBES

Al Centre Social de Sant Pere de Ribes se celebrà el passat diumenge un acte de propaganda de l'ideari social d'ACCIÓ POPULAR, el qual assolí un remarcable èxit.

FIGUERES

Properament tindrà lloc a Figueres una interessant conferència a càrrec del nostre illustre Vice-President senyor Joaquim Maria de Nadal.

Més endavant donarem altres detalls.

REUS

La nostra Delegació Comarcal a Reus — que tant s'ha distingit sempre per les seves lloables activitats — prepara per a la vinent Quaresma un important cicle de conferències, a desenrotllar per coneguts oradors d'ACCIÓ POPULAR.

CALELLA

Ardits i zelosos elements d'Acció Popular de Calella han portat a terme entre els obrers d'aquella població una intensa campanya en pro de l'observança de les festes religioses a les fàbriques, obtenint un èxit esclatant. Felicitem els nostres amics pel seu merescut triomf i desitgem vivament que assoleixin l'efectivitat de les seves justíssimes aspiracions que són també les de la majoría dels treballadors d'aquella industriosa ciutat.

TÀRREGA

Són múltiples i exemplaríssimes les activitats que porta a cap aquesta Delegació i de les quals dóna compte el seu portantveu *Acció Comarcal*. Entre aquestes tasques, remarquem el Curset d'Apologètica i sobretot el ràpid encoratjament assolit per la Secció Obrera de l'entitat i la seva Caixa de Socors i Previsió. Aquesta admirable institució — que voldríem veure imitada en moltes poblacions de Catalunya — vist el resultat magnífic que ha donat durant l'últim semestre de l'any passat el seu funcionament, ha estudiat tot un altre pla de millores sense augmentar la quota. S'han iniciat també Sindicats professionals que comencen d'actuar amb gran èxit.

Rebin els amics de Tàrrega el nostre sincer encoratjament.

BALAGUER

Igualment és digna de particular esment l'actuació de la nostra Delegació balaguerina. Aquesta ha tramès al senyor Batlle de la localitat l'ofici següent que ens plau molt de transcriure:

"Acció Popular de Balaguer, que amb el seu programa catòlico-social ens posa al marge de tota política en la qual no actuem ni podem actuar, ha acordat, en Junta especialment convocada a l'efecte, de

fer expressiva a l'Ajuntament d'aquesta ciutat, la seva satisfacció per l'acord pres en la sessió passada, de coadjuvar a resoldre, mitjançant la realització de determinades obres, la crisi de treball, i obrir el necessari cens d'obrers parats.

"Entenent, però, l'Acció Popular que les necessitats a satisfer són múltiples i peremptòries, ha acordat, ensems, sollicitar del Municipi:

"Primer. Que les obres a realitzar procurin intensificar-se el màxim possible, durant aquest hivern, en què la manca de treball és més accentuada i les necessitats multiplicades.

"Segon. Que per tal d'evitar que la preferència d'un obrer sobre un altre pogués interpretar-se efecte d'influències polítiques o sindicals, es formulin unes bases en les quals: a) es prescindeixi de tota significació ideològica; b) es doni prioritat als veïns de Balaguer; c) es tingui en compte la qualitat de pare de família; d) s'estableixi entre els obrers parats, pares de família, un dret de preferència a favor dels que la tinguin més nombrosa; e) s'atengui especialment als orfes de tot altre adjutori material. — Déu vos guardi. — Balaguer, 18 de gener de 1933. — Josep M.ª de Porcioles, vice-president. — Josep Maria Santaeugènia, secretari."

El canvi d'estatge

Les necessitats d'una tasca d'apostolat cada dia més intensa, han aconsellat el canvi d'estatge d'ACCIÓ POPULAR, la qual, des de el primer del vinent març, traslladarà les seves oficines al carrer del Pi, n.º 12, primer. Durant tot el que resta de febrer, pot dirigir-se encara la correspondència i visites a Portaferrissa, 13 bis, pral., però passat aquest temps caldrà fer-ho a la nova adreça: Pi, 12, primer.

Preguem a tots els nostres amics que en prenguin bona nota.

Llibres nous

Economia social, per Valeri Fallon, prof. al Collegi filosòfic d'Eegenhoven-Lovaina. Trad, de Ferran de Roda, amb notes referents a Espanya. — Successors de Joan Gili, Corts, 581. Barcelona.

Un elegant volum de 500 pàgines constitueix aquesta traducció de l'*Economia Social,* de Fallon, de la seva quarta edició belga, amb excellents anotacions referents a la legislació i als fets socials espanyols. En dir aquestes dues coses, o sigui, que és obra de text a l'Institut de Lovaina i ha arribat a les quatre edicions a Bèlgica, ja sembla que haurem dit alguna cosa.

Sense deixar de banda tots els principis doctrinals clàssics dins la ciència econòmica i l'examen de les doctrines de totes les escoles, el Dr. Fallon té una especial cura en l'estudi dels fenòmens econòmics conseqüència de la post-guerra, com el moviment de població obrera en les diferents nacions, la concentració i racionalització de les empreses, la participació dels obrers en la gestió dels negocis, les qüestions referents a la inflació i estabilització de la moneda, etc., que fan aquest llibre doblement interessant.

Si nosaltres l'haviem de qualificar pels seus mèrits intrínsecs, però, no deixaríem de banda la crítica que fa del marxisme, clara i contundent, després de la lectura de la qual dubtem que hi pugui haver qui encara discuteixi la manca de vàlua científica de la doctrina que fins ara més esperits inquiets s'ha endut en els nostres dies.

La claredat, la solidesa en els arguments, són la característica pedagògica d'aquesta obra, des de tots punts de vista recomanable. I més encara avui per raó d'actualitat, ja que en un cert renaixement individualista operat a casa nostra en el camp de la política, sembla que s'han volgut trobar certes incompatibilitats entre les lleis clàssiques de la vida econòmica i les doctrines de caritat i justícia social dels Sants Pares, quan en realitat són perfectament conciliables, com deriva d'aquest excellent tractat.

El bolchevismo, por Waldemar Gurian. — Estudi històric i doctrinal. Trad. de l'alemany per Emili M. Martínez Amador. Successors de Joan Gili. Corts, 581, Barcelona. 1932.

Entre la literatura molt extensa que ha originat el fet rus, aquest llibre ens apareix com quelcom seriós i ben documentat. Un recull d'antecedents històrics, com no pot mancar en l'estudi del fet rus, serveix per arribar a una explanació acabada del fenomen bolxevista, tota ella portada a cap a base de documents que es transcriuen en el text mateix del llibre i de l'autoritat dels quals ningú no pot dubtar.

Capítols especials dedicats al Pla quinquennal, a la lluita contra la religió i al dret matrimonial amb tots els seus efectes, completen suggestivament aquesta obra de més de 300 planes, que assoleix plenament la finalitat d'extensió de la crítica del fet rus i, sobretot, amb l'argumentació autoritzada i forta.

Pel que hem apuntat ja es comprendrà que aquest llibre no forma part d'aquella nodrida collecció d'obres del gènere pamfletaire que, volent fer mal a la causa de Rússia, manta vegada l'han afavorida, ja que no hi ha dubte que el fenomen rus és cosa seriosa i que les coses serioses cal tractar-les seriosament si hom les vol fer objecte d'impugnació i d'atac.

X.

Exposició del Dogma Catòlic. — Sagraments I. Baptisme. — Confirmació, pel Dr. Ricard Aragó, prevere. — Llibreria "La Bona Parla". — Clarís, núm. 32, Barcelona: — Preu: 5 pessetes.

El Dr. Aragó, conegut arreu de Catalunya amb el pseudònim d'"Ivon l'Escop", és un treballador incansable. Quan passa uns mesos sense donar se-

nyals de vida, ja podeu assegurar que està enllestint la publicació d'alguna obra interessant. Amb una persistència digna de lloança, va oferint al lector català, els fruits assaonats de les seves investigacions.

En aquests moments que els enemics del catolicisme s'han llançat a la lluita per aconseguir la descristianització del poble, cal agrair al Dr. Aragó, que en una forma apologètica, exposi clarament les veritats de la nostra santa Fe.

Aquestes obres expositives fan un gran bé, perquè són molts els qui cauen a l'abisme de l'error per manca de formació religiosa. L'home que coneix profundament les veritats bàsiques de la nostra Religió, si cau en un moment de feblesa, es torna a alçar ràpidament. El P. Sauvé diu que el primer aliment de l'ànima no és pas l'Eucaristia sinó la doctrina.

L'obra del Dr. Aragó, que és la primera en el seu gènere escrita en llengua catalana, està escrita planerament, perquè sigui assequible a tots els lectors. Deixem que el seu autor ens digui com ha estat concebuda: "El que oferim al públic no és, de cap de les maneres, una obra completa; és immens el camp teològic, ascètic i místic que resta al marge del que nosaltres aportem. Sabem, a més, que, ni de molt, és una obra perfecta, però tampoc és un treball artificial, escrit per compromisos d'un moment i elaborat en fred. No; és un treball forjat tot ell sota la dura prova de l'esforç personal, i caldejat en l'arena roent del combat quotidià. No hem pretès ésser personals, ni originals. Al contrari, expressament hem fugit de tot el que pogués aparentar l'obra d'un home sol, de determinades preferències i modes d'escola. L'home més eminent, sabem prou bé que no es pot substreure a la seva pròpia limitació i a les reduccions pròpies del lloc i temps en què escriu. Si així haguéssim procedit, hauríem fet un treball tancat i limitat. Hem pretès tornar a dir, en forma vella o nova, les velles i actuals coses que altres han pensat i dit. Allí on hem trobat un pensament interessant, un comentari clar, etc., etc., que aportés al nostre tema una llum clara, o un nou matís, hem procurat incorporar-lo en el nostre treball. Així hem cregut servir al públic idees clares, i dir amb potents altaveus, veritats que no serien prou ben oïdes, si eixien solament dels nostres febles llavis. I allí on no ens ha estat possible reportar la cita d'altri, hem procurat, com l'abella de les flors, treure'n la substància, i així, elaborat el pensament dels altres amb quelcom que hi hem posat nosaltres — la forma, — l'oferim als nostres lectors, i aquest treball de pair nosaltres, i fer fàcilment digeribles — fugint de tot tecnicisme i preciosisme — hem de confessar-ho — no és pas la més petita dificultat que hem trobat en el curs dels nostres estudis."

El Dr. Aragó desitja que, els sacerdots trobin en aquesta Exposició del Dogma, la manera de distribuir al poble el *Vuitè sagrament* — com l'anomena el Cardenal Mercier: — *la predicació*. La forma viva, colorida i moguda, segueix dient l'autor, en què hem procurat bastir la present obra, permet vertebrar fàcilment, sobre la seva trama ideològica, tot un discurs personal i original, refet en la pròpia inventiva de cadascú.

El Cardenal Primat, Dr. Vidal i Barraquer, en una lletra pròleg, recomana la lectura de l'obra notabilíssima del Dr. Aragó, i diu, entre altres coses, que sempre mereixen bé de l'Església els esforços i treballs dels barons apostòlics per a illustrar amb la veritat les intelligències, familiaritzant-les, en quant és possible, a l'enteniment humà, en el coneixement dels dogmes catòlics, fonament imprescindible del recte viure cristià.

El Dr. Aragó ha sabut posar-se constantment en contacte amb el poble. Aquest és el seu mèrit cabdal. Aquesta actitud únicament l'adopten els qui exerceixen una obra d'apostolat. L'apòstol no és un home fred, sinó un home que porta molt de foc a dintre.

Totes les obres del Dr. Aragó tenen un caràcter eminentment educatiu. No escriu, com certs literats, per la pruïja de fer-nos conèixer les sensacions i els pensaments que han estat elaborats dins del seu esperit, sinó amb el noble propòsit d'educar el poble en l'ordre intellectual i espiritual. El Dr. Aragó, pot ésser justament anomenat el gran educador del nostre poble.

La seva darrera obra, que és la que estem comentant, té per objecte, *fer conèixer Déu i salvar ànimes*. Heus ací un propòsit ben nobilíssim. Cal desitjar que la dita obra obtingui una gran difusió, i que siguin moltes les ànimes que sàpiguen trobar el camí dreturer.

CIVERA

Biblioteca Popular del Teatre Catòlic

Els Misteris de l'Hostal

Drama muntanyenc, en tres actes

per

En Francesc Puig i Llensa

Premiada al concurs 1932

2'50 Ptes.

EN PREMSA

Una creu vora el camí

Publicacions de l'Oficina Romànica

La forma "Que" del relatiu català

pel

P. Josep Calveras, S. I.

150 pàgines
6 pessetes

NO US MORIU SENSE HAVER VIST
LA
TERRA SANTA!

ANANT-HI SATISFAREU UN SANT ANHEL
I FAREU ENSEMS UNA BONA OBRA

Us donarà facilitats, fins per anar-hi de franc, el

PATRONAT PRO-JERUSALEM

DELEGACIÓ EXCLUSIVA PER A CATALUNYA:
FOMENT DE PIETAT
DURAN I BAS, 11
BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Han estat ja publicats el següents:

VOLUM I **Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals,** pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de St Ignasi del qual es dóna un magnífic retrat espiritual.

VOLUM II **Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola,** pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

VOLUM III **Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació,** pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

VOLUM IV **Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana,** pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 pàgines amb dos gravats explanant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté demés: Addicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i suggestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en **Impermeables,**
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH
CASA FUNDADA L'ANY 1850
Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taqui-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Peugeot 301

Si proveu la suspensió davantera de rodes independents, difícilment us agradarà cap altre cotxe.

F. ABADAL Exposició: Plaça Letamendi, 17

Atenes A. G. — Provença, 157; Barcelona

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO

«ENDAVANT»
(Barcelona)
35
RUBI